

KRÓTKIE DONIESIENIA**SHORT COMMUNICATIONS****312. Nowe dla Niziny Wielkopolsko-Kujawskiej kałużnice (*Coleoptera: Hydrophilidae*)**

Hydrophilidae (*Coleoptera*) new to Wielkopolska-Kujawy Lowlands

KEY WORDS: *Coleoptera*, *Hydrophilidae*, new localities, Wielkopolska-Kujawy Lowlands, W Poland.

Stopień poznania rozmieszczenia kałużnic w Polsce jest bardzo nierównomierny. Niektóre krainy są poznane dość dobrze, inne natomiast bardzo słabo lub nawet (jak jest to w przypadku gór Świętokrzyskich) nie są z tego terenu wykazywane żadne gatunki ze wspomnianej grupy chrząszczy. Powoduje to, że nawet pospolite gatunki są podawane z niewielu krain. Nizina Wielkopolsko-Kujawska należy do stosunkowo najlepiej poznanych pod względem występowania *Hydrophilidae*, jednak niektóre gatunki, których występowania można się było spodziewać nie były z niej podawane, są to:

Cercyon (*Cercyon*) *impressus* (STURM, 1807)

– Krzyszkowo ad Poznań (XU12), 10 VI 2000, 1 ex., leg. D. BAJERLEIN; złapany do pułapki przynętowej na żuki koprofagiczne.

Cercyon (*Cercyon*) *obsoletus* (GYLLENHAL, 1808) [= *lugubris* (OLIV.)]

– Krzyszkowo ad Poznań (XU12), 2 VI 2000, 4 exx., leg. D. BAJERLEIN; złapane do pułapki przynętowej na żuki koprofagiczne.

Cercyon (*Cercyon*) *pygmeus* (ILLIGER, 1801)

– Krzyszkowo ad Poznań (XU12), 24 V 2000, 3 exx.; 2 VI 2000, 6 exx.; 10 VI 2000, 2 exx.; 29 VI 2000, 1 ex., leg. D. BAJERLEIN; złapane do pułapki przynętowej na żuki koprofagiczne.

Laccobius (*Dimorpholaccobius*) *sinuatus* MOTSCHULSKY, 1849

– Poznań - Malta (XU30), 29 IV 2001, 1 ex. (♂), leg. M. PRZEWOŻNY; złapany w błotnistej kałuży o wymiarach ok. 2 × 0,5 m, na wydeptanej ścieżce (drodze rowerowej) blisko rzeki Cybiny.

Gatunek wykazywany w Polsce tylko z czterech krain: Pojezierza Pomorskiego, Śląska Dolnego, Beskidu Zachodniego i Beskidu Wschodniego, ale większość z tych danych pochodzi z XIX wieku (BURAKOWSKI i in., 1976: Kat. Fauny Polski, XXIII, 4: 1-307). Dlatego późniejsi autorzy poddawali w wątpliwość obecne występowanie tego gatunku w naszym kraju. Powyższe stanowisko jest potwierdzeniem występowania tego chrząszcza w Polsce.

Podsumowując, obecnie z Niziny Wielkopolsko-Kujawskiej wykazane są wszystkie, stwierdzone w Polsce gatunki z rodzaju *Cercyon*, oraz siedem z dziewięciu gatunków z rodzaju *Laccobius*.

Okazy dowodowe znajdują się w moim zbiorze.

Dziękuję koleżance Dari BAJERLEIN za przekazane okazy z rodzaju *Cercyon*.

Marek PRZEWOŻNY, Poznań

313. *Migneauxia orientalis* REITTER, 1877 (*Coleoptera: Latridiidae*) – nowy w faunie Polski gatunek chrząszcza

Migneauxia orientalis REITTER, 1877 (*Coleoptera: Latridiidae*) – a new beetle to the Polish fauna

KEY WORDS: *Coleoptera, Latridiidae, Migneauxia orientalis*, new record, Poland.

Rodzaj *Migneauxia* DU VAL w obrębie wymiecinkowatych włączany jest do podrodziny *Latridiinae*. Jego przedstawiciele pokrojem ciała i ubarwieniem przypominają pozostałe rodzaje plemienia *Corticariini*, a więc *Melanophthalma* MOTSCH., *Corticaria* MARSH., *Corticarina* REITT. oraz *Cortinicara* JOHNS.; uderzającą różnicą jest budowa czułków, które u *Migneauxia* złożone są z dziesięciu, a nie jedenastu członów. Cechy kluczowe *Migneauxia orientalis* REITT. wraz ze schematycznym rysunkiem pokroju ciała i aparatu kopolacyjnego samca podaje RÜCKER (1992: Familie: *Latridiidae*. [W:] LOHSE, LUCHT: Die Käfer Mitteleuropas, Supplementband. Goecke & Evers, Krefeld: 139-160). Znajduje się tam również wzmianka o występowaniu tego kosmopolitycznego gatunku w Danii (Kopenhaga). *Migneauxia orientalis* jest chrząszczem związanym z ryżem i innymi zbożami, z którymi chrząszcze rozwlekane są po całym świecie; do Danii gatunek ten trafił z Japonii. Obecnie znane są również stanowiska na terytorium Niemiec: Hamburg, Westfalia, Schleszwik-Holsztyn, Saksonia (okolicie Drezna).

Polskie osobniki zostały znalezione na Nizinie Wielkopolsko-Kujawskiej, na następującym stanowisku:

– Poznań, Cytadela (XU31), 17 XI 2000, 1 ex., 22 XII 2000, 6 exx., wysiane ze stosu pleśniących, umiarkowanie wilgotnych trocin topoli czarnej, leg. P. JAŁOSZYŃSKI.

Poznańska Cytadela, będąca niezbyt rozległym terenem o charakterze parkowym, stanowi unikalną enklawę dla rozmaitych gatunków owadów ze względu na duże zróżnicowanie dostępnych siedlisk. Wśród zadrzewień typowo parkowych (topole, klony, dęby, ozdobne drzewa i krzewy liściaste oraz iglaste) znajdują się stare, dziuplaste topole czarne, obok koszonych trawników znaleźć można niewielkie zbocza kserotermiczne, a gromadzone (niestety, najczęściej tymczasowo) stosy liści, ściętej trawy czy trocin znacznie urozmaicają entomofaunę tego terenu. Stanowisko *M. orientalis* na tym obszarze nie ma wiele wspólnego z podawanymi w literaturze preferencjami tego gatunku: z pewnością stos trocin, w którym występowały chrząszcze nie zawierał ani słomy, ani ziaren jakichkolwiek zbóż. Ze względu na wyraźnie wyczuwalną podniesioną temperaturę wnętrza stosu (efekt intensywnej fermentacji), środowisko takie może umożliwiać przetrwanie zimy owadom zawlekanym z cieplejszych okolic, jak to prawdopodobnie ma miejsce w przypadku omawianego gatunku.

Okazy dowodowe znajdują się w zbiorze pierwszego autora.

Paweł JAŁOSZYŃSKI, Włocławek
Wolfgang H. RÜCKER, Neuwied (Niemcy)